

پناهگاه معنوی و عاطفی جوانان

آیت‌الله سید ابوالحسن مولانا ستاره‌ای پرفروغ، در آسمان تبریز، نزدیک به نیم قرن بذرافشانی کرد. نفس، سخن و حرکات این عبد صالح الهی،

آیت‌الله سید ابوالحسن مولانا ستاره‌ای پرفروغ، در آسمان تبریز، نزدیک به نیم قرن بذرافشانی کرد. نفس، سخن و حرکات این عبد صالح الهی، برای تک‌تک جوانان عاشق اهل بیت(ع) در این خطه، درس آموز و پنداندوز بود. آنان، این شخصیت وارسته و مرجع عام و خاص و پناهگاه معنوی و عاطفی جوانان حقیقت‌جو و کمال‌طلب را همچون نگینی دربرگرفته، به او به عنوان یک عالم ربانی و یادگار اهل بیت(ع)، عشق می‌ورزیدند.

به گزارش ایکنای آذربایجان شرقی، آیت‌الله سید ابوالحسن مولانا، فرزند آیت‌الله حاج سیدعلی مولانا است که نسب شریفش به امام هفتم، حضرت موسی بن جعفر(ع) می‌رسد. در روز چهارشنبه، ۲۷ جمادی الاول ۱۳۴۳ ق (مطابق سوم دی ماه ۱۳۰۳ ش) در شهر مقدس نجف و در خاندان علم، سیادت و فقاہت چشم به جهان گشود و در سه سالگی به همراه پدرش از نجف به تبریز آمد. «مولانا» نامی آشنا برای خطه عالم پرور آذربایجان، به ویژه اهالی تبریز است. معنویت، ساده زیستی، حسن خلق و مردم‌مداری، در ناصیه این خاندان می‌درخشد و یادآور سیره و زندگی اهل بیت(ع) است. آقا سید محمد مولانا و آقا سید علی مولانا، از شاخص‌ترین و برجسته‌ترین چهره‌های این خاندانند که مردم تبریز سال‌ها، برای حل مشکلات شرعی و اجتماعی خود، آنان را ملجأ و پناهگاه معنوی خود می‌دانسته‌اند.

سید ابوالحسن مراحل مقدماتی علوم را نزد استادان مسلم آن فراگرفت. کتاب‌های جامع المقدمات، سیوطی، جامی، مغنی اللیب، مطول، کتاب کبری و حاشیه در منطق را از پدر بزرگوارش آقا سید علی مولانا، حاج شیخ علی اکبر نحوی، آقا میرزا محمود انصاری و میرزا ابوالفضل صدیقی سرابی آموخت. سپس برای تکمیل تحصیلات، در ۱۹ سالگی رهسپار حرم اهل بیت(ع)، یعنی شهر قم شد. او طی ۱۴ سال تلاش و کوشش کم‌نظیر و با اقامت در مدارس علمیه دارالشفاء، فیضیه و حجتیه و با استمداد از روح بلند حضرت معصومه(س) مدارج علمی حوزوی را طی کرد.

عمده‌ترین تأثیرپذیری آیت‌الله مولانا، از آیت‌الله حجت و آیت‌الله بروجردی بوده است و شالوده اندیشه‌های اصولی و فقهی اش، نزد این دو بزرگوار پی‌ریزی شده است. در طول اقامت خود در شهر قم، همواره مورد توجه و تکریم این دو استاد، به ویژه آیت‌الله حجت بوده است. آیت‌الله مولانا بعد از تکمیل درس‌های حوزه علمیه قم به نجف هجرت کرد و در آن حوزه از درس‌های آیت‌الله خویی و آیت‌الله شیخ حسین حلی نیز بهره‌مند شد.

آیت‌الله مولانا از همان دوران تحصیل، در کنار آموزش و تعلیم درس‌های حوزوی به تدریس نیز همت ورزید و تشنگان معارف الهی را سیراب می‌نمود. شرح لمعه، مکاسب، کفایه الاصول و برخی از مباحث فقه استدلالی، کتاب‌ها و موضوعاتی بودند که وی بارها آن‌ها را تدریس کرده بود. جلسات درسی وی، تا اواخر عمر پربار ایشان ادامه یافت. ایشان همچنین در مساجد، مجالس و محافل متعددی به تبلیغ و نشر معارف اسلام و اهل بیت(ع) می‌پرداخت. مسجد «استاد و شاگرد» در خیابان فردوسی تبریز، مهمترین پایگاه او به شمار می‌رفت. جمع زیادی از تشنگان معرفت و طالبان علوم اهل بیت(ع) و کمالات معنوی، از محضر پرفیض این بزرگ مرد الهی بهره‌مند شده‌اند.

آقا سید ابوالحسن مولانا از عالمان کم‌نظیری بود که در دیار خود منشأ خدمات فراوان اجتماعی شد. او از هر فرصتی برای خدمت‌رسانی به مردم و گسترش فرهنگ دستگیری از محرومان اقتصادی و فرهنگی استقبال می‌کرد که تأسیس بنیاد فرهنگی و خیریه نیمه شعبان و احیای مسجد استاد و شاگرد از آن جمله است. همچنین این عالم مخلص، از زمان شروع انقلاب اسلامی ایران به رهبری حضرت امام خمینی، همدلی و همراهی خود را با این حرکت اسلامی اعلان کرده، در هر فرصتی به تأیید آن پرداخت. صدور اطلاعیه و کشاندن مردم در صحنه‌های دفاع از انقلاب، سخنرانی‌های شورآفرین، شرکت در مراسم یادبود شهدا، بدرقه رزمندگان اسلام و پشتیبانی معنوی از آنان، برخی از اقدامات انقلابی این شخصیت روحانی بود.

آیت‌الله مولانا نه تنها در گفتار، انقلاب اسلامی ایران را تأیید کرده و با جان و دل از آرمان‌های آن پاسداری می‌کرد، بلکه عملاً نیز فرزند رشید خود را به جبهه فرستاد. آری شهید سیدحسین آل مولانا، فرزند دل‌بند آیت‌الله مولانا در پنجم فروردین ۱۳۶۱ ش در عملیات فتح المبین، در جبهه شوش به درجه رفیع شهادت نایل شد. او از عالمان نادری بود که خود را به ویژگی‌های معنوی و اخلاقی آراسته بود. کسانی که او را از دور یا نزدیک می‌شناختند، نمونه بارز یک عالم وارسته می‌دانستند. او حقیقتاً راهرو راستین خلق و خوی اجداد طاهرين خویش بود.

این عالم فرزانه، بعد از عمری تلاش و جهاد در راه اعتلای کلمه الله و نشر معارف اهل بیت(ع) و پس از خدمات فراوان به جامعه اسلامی، در روز پنج شنبه هفتم خرداد سال ۱۳۸۳ ش. (مطابق هفتم ربیع الثانی ۱۴۲۵ ق) در هشتاد سالگی در شهر تبریز دیده از جهان فرو بست. پیکر مطهر آن عارف وارسته، در وادی رحمت، قطعه صدیقین به خاک سپرده شد.

یادآور میشود، یکی از شخصیت هایی که قرار است ۱۹ بهمن ماه جاری در چهارمین دوره همایش زنده نامان تبریز مورد تجلیل قرار گیرد، آیت الله سید ابوالحسن مولانا فقیه و مجتهد بزرگ شیعه است.

برگزیدگان چهارمین همایش زنده نامان تبریز از حوزه هایی چون دین، ایثار و شهادت، فعالیت های اجتماعی و خیریه، کارآفرینی، فرهنگ و هنر، قرآن، علم و اندیشه و مدیریت شهری انتخاب شده اند؛ چهره هایی که اثرگذاری آن ها محدود به یک مقطع یا عنوان نبوده و در زندگی واقعی شهر جریان داشته است.

این چهره های شاخص و مفاخر زنده، سرمایه های گرانبهای تبریز هستند سرمایه هایی که حضورشان نه تنها موجب افتخار، بلکه الهام بخش نسل های آینده است. تجلیل از زنده نامان، در حقیقت پاسداشت ریشه های فرهنگی، اجتماعی و تاریخی یک شهر به شمار می آید. احترام گذاشتن به این بزرگان، فرهنگ قدرشناسی را در جامعه نهادینه می کند و نشان می دهد که موفقیت، تعهد و اثرگذاری اجتماعی دیده می شود و ارزش دارد.